

### Двама приятели

— Поклонниче на Аполона!  
Кждѣ е писано въ закона,  
Та талкозъ рано излѣзна,  
Безъ да ме чакашъ въ пжть тръгна?

Защо подъ облака небесенъ  
Стоишъ ти тѣй като унесенъ?  
Кажи, приятелю, какъ си?  
Що се замисли пакъ самси?

— Самси? О, азъ не бѣхъ самичъкъ?  
Когато дойде ти едничъкъ  
И ме попита: ти какъ си?  
Тогазъ останахъ азъ самси.

Ела, седни при мене,  
Прилично то е сега врѣме,  
Да видишъ въ този згоденъ часъ,  
Кждѣ съсъ умъ се носѣхъ азъ.

Я погледни наоколо си,  
Какъ всичко мами и умъ носи,  
Припомня стари врѣмена,  
Народната ни старина!

Азъ минахъ селото Прѣслава,  
Достигнахъ и до тазъ морава,  
И като гледамъ тѣзъ мѣста,  
Макаръ да нѣматъ тѣ уста,

Крѣвта ми силно тѣ вълнуватъ  
И на душата ми хортуватъ:  
Запри се, та си почини  
При тѣзъ свещени старини!